

Pohreb

Milost' vám a pokoj od narodeného Pána Ježiša Krista.

Žalm 39:5+8 „*Hospodine, daj mi poznať, že skonat' musím, a ako je môj život vymeraný, aby som vedel, aký som pominuteľný. A teraz, na čo očakávať, Pane? K Tebe sa nesie moja nádej*“.

Drahí smútiaci, bratia a sestry!

Už sme sa naučili písať dátum s 9 na konci a život sa po všetkých sviatkoch dostáva do normálu až stereotypu. **Zabudli sme na to, čo sa udialo v uplynulom roku, na vianočnú náladu a pomaly zabúdame aj na všetky predsavzatia, ktoré sme si dali.** Je čas začať žiť tak, ako inokedy.

No nie každý má tú milosť. Nieкто sa musí vyrovnávať s minulosťou a nieкто s budúcnosťou. Nieкто si v sebe nesie zranenia, nezmary a iný musí spracovávať bolesť a smútok. *Tak aj vy, milí najbližší príbuzní, nemôžete začať žiť stereotypne, pretože sa vo vašom živote zmenili okolnosti. Musíte sa učiť existovať inak, pretože z vašej rodiny, z radov príbuzných a priateľov odišiel milovaný človek manžel, otec a kamarát Milan Stachura. Možno ste sa pripravovali na túto skutočnosť smrti a možno ste tajne dúfali, že v novom roku príde uzdravenie. Dnes je to už všetko jasné. Je čas sa rozlúčiť.*

Do života príde totiž chvíľa, keď **sa musíme učiť o smrti**. Dnešný človek premýšľa o smrti málo a ak tak iba preto, lebo chce zostať večne mladý a živý. Smrť už nie je dimenziou, ku ktorej sa treba postaviť čelom, pretože neminie nikoho, ale je akýmsi postrachom, ktorého treba vystrašiť. **Zlepšením zdravotnej starostlivosti, množstvom liekov a vyhladzovacích krémov sme nadobudli dojem, že sa smrti dá vyhnúť, že sa dá oddialiť alebo dokonca že ju môžeme poraziť.** A táto bohorovnosť, ktorú v sebe pestujeme, nás robí voči smrti benevolentnými.

Lenže potom prídu takéto smutné dni a my si musíme, či chceme alebo nie, uvedomiť, že sme pominuteľní. Príde choroba, ktorá postupuje rýchlo či pomaly k časnému odchodu, a nám sa zrazu rozsvieti, že smrť sa týka aj nás. Je to čas pripomenúť si svoju pominuteľnosť tak, ako sme svedkami krehkosti života nášho spolubrata Milana Stachuru. Aj do jeho života vstúpila choroba a cez ňu smrť. Napriek lekárskej starostlivosti, napriek láske a opatere najbližších, musel sa učiť, že zomrie. A to sa dnes učíme na tomto pohrebe všetci.

Čím skôr si zvykne na skutočnosť pominuteľnosti nášho života, tým to bude pre nás ľahšie. Žalmista prosí Pána Boha o poučenie: aby vedel, že musí zomrieť, že jeho život meral nieкто iný a teda časný odchod nie je v rukách človeka a že akokoľvek bohatý, zdravý, vplyvný človek je, nič to nemení, na

tom, že tu na zemi nikto z nás nebude naveky. Naučme sa to prijať a akceptovať. Pretože zatiaľ

Nepoznáme východisko zo smrti. Aj v rozprávkach sú elixíry zdravia a večnej mladosti. Kozmetické firmy ponúkajú krémy, vďaka ktorým omladneme o desiatky rokov, vitamínové prípravky nám pomôžu spomaliť starnutie tela a pozitívne myslenie vraj predlžuje život. **Človek odjakživa hľadal východisko z trápení, bolesti aj smrti. Niektoré veci vieme do určitej miery zlepšiť, vďaka Bohu. No sú také situácie, keď nie je v rukách človeka záchrana či vyslobodenie.**

Vy to, milí príbuzní, veľmi dobre viete. Za posledné obdobie ste prežili čas, keď ste dúfali a boli ste nadšení, že medicína pomôže. Potom prišlo obdobie hľadania iných možností a liekov. Následne sa ukázala bezmocnosť a rezignácia. To je najhoršie, čo môže zažiť rodina pri chorobe milovanej bytosti. Ten pocit, že by ste veľmi chceli pomôcť, ale nevíete ako a ani už na to nie sú možnosti a prostriedky. Trápíte sa, že sa trápí váš milovaný chorý, trápíte sa, že vaše úsilie nie je dostatočné alebo vychádza nazmar. Možno sa aj pýtate: nedalo sa niečo urobiť, nejakú pomôcť, možno keby lekári našli inú metódu či liek...

Pán Boh dal človeku veľa možností a sily. Mnoho vecí už dokážeme, zvládneme. Lenže tak, ako je oklieštený náš pozemský čas, tak je obmedzená aj naša sila aj pole našej pôsobnosti. Veľa vecí ľudstvo dokáže – aj pozitívnych aj negatívnych. No východisko zo smrti sme ešte nevyňašli a ani sa nám to nikdy nepodarí. Smrť je mocnejšia ako my, preto ju nemôžeme poraziť. Preto sa spolu so žalmistom pýtame, aj v tejto chvíli: čo si počať, čo robiť, čo očakávať? – keď smrť preukázala svoju moc, voči ktorej sme my, ľudia, slabí?

Je čas sa naučiť, že **existuje nádej v Bohu.** Dnes, keď si všetci uvedomuje, že na vekú nezáleží a že smrť sa môže týkať každého bez rozdielu pohlavia, spoločenského statusu, či vzdelania... Dnes, keď si musíme priznať, že na niektoré choroby nestačí ani múdrosť, ani lieky, ani snaha a že na smrť je prislabý každý jeden z nás... **je na čase si uvedomiť, že smrť – hoci mi ju nevládame – nemá posledné slovo, že je tu Nieкто, kto má nad ňou moc a kto východisko z nej veľmi dobre pozná, pretože sám ňou prešiel.**

Milá smútiaca rodina, vyslovujeme vám úprimné slová sústrasti, ale sú to len ľudské slová, ktoré vám iste padnú dobre. Objímame vás a chceme zmierniť váš žiaľ, ale to dokážeme iba na malú chvíľu. Povzbudzujeme vás, že váš život nekončí a že ešte môžete zažiť pekné chvíle, ale to pre vás môžu byť momentálne iba prázdne slová. Preto je tu slovo Božie, ktoré vám môže pomôcť preniesť túto stratu a dodať nádej. Lebo to je to, čo dnes potrebujete – nádej, že existuje Víťaz nad smrťou.

Jediný, kto prešiel smrťou a aj sa z nej vrátil, je Pán Ježiš Kristus. Preto vie, čo prežívame, keď smrti musíme čeliť. Nenecháva nás samých – On je našou nádejou. On dokáže vzkriesiť každého, kto išiel cestou smrti z tohto sveta. Ale tá nádej nie je iba v tom, že nás vzkriesi, ale aj v tom, že nás prenesie do nového, lepšieho sveta, kde smrti ani hriechu nebude a kde sa nádej premení v realitu večného života. Uverme Ježišovi, lebo On jediný má východisko zo smrti, On jediný je zárukou opätovného stretnutia s tými, s ktorými sa lúčime v tomto svete.

Dostali sme milosť nových dní. Naučme sa počas nich, že **musíme umrieť** a preto využime čas na tomto svete, čo najlepšie. Uvedomme si, že akokoľvek sa snažíme, **smrť nikto z nás nikdy neporaží**. No zároveň môžeme mať nádej – **nádej v Bohu**, ktorý je mocnejší než smrť a ktorý nám dáva zaslúbenie večného života v nebesiach. Tam sa uvidíme s tými, ktorých sme pre časnosť stratili. Amen.

Modlitba: *Pane a Bože náš, ďakujeme Ti, že nás počas pozemského života obdarovávaš mnohými darmi. Medzi ne patria určite ľudia, ktorých milujeme a ktorí milujú nás. Môžu nás aj zraniť, no viac nás obohacujú a sú pre nás požehnaním. Dnes Ti, nebeský Otče, ďakujeme za zosnulého Milana Stachuru a za všetko pekné a dobré, čím obohatil životy svojich najbližších aj známych. Vďaka Ti za to, že si mu doprial život na tomto svete, hoci bol príliš krátky. No smrťou si ho vyslobodil z časného trápenia, aby si ho priviedol zo svojej milosti do večného odpočinku. Prosíme o tých, ktorí tu zostávajú v smútku a bolesti: Ty sám im pomáhaj prekonať a zvládnuť smútok a bolesť zo straty, daj im poznať, že Ty ich neopúšťaš, ale že si verný vo svojej láske a starostlivosti o nich. A nám všetkým pomôž poznať, že musíme zomrieť, že východisko zo smrti nie je v našich rukách, ale že k Tebe sa má miest naša nádej. Buď zosnulému, pozostalým, aj nám všetkým milostivý. V mene Ježiša Krista k Tebe ešte voláme: Otče náš...*